

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 344/2010-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. R. M. a A. M., Ž., vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 226/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. R. M. a A. M. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2010 doručená sťažnosť Ing. R. M. a A. M. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 226/2010.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovatelia sa podaním ústavnému súdu zo 17. apríla 2010 domáhali vyslovenia porušenia svojho základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom pred Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 14 C 13/2003. Ústavný súd o sťažnosti rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 226/2010 zo 6. mája 2010, ktorým sťažnosť sťažovateľov odmietol z dôvodu jej neprípustnosti, pretože zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu nevyplývalo, že by sťažovatelia podali sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi príslušného súdu (túto skutočnosť ústavný súd overil dopytom na okresnom súde) a ani netvrdili, že sťažnosť nepodali z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Sťažovatelia svoju sťažnosť proti postupu ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 226/2010 odôvodňujú a uvádzajú:

«Takéto odmietnutie konať o porušení našich základných práv a slobôd pred súdom však nemá žiadnu skutočnú oporu v zákone, je iba umelo vykonštruovanou zámienkou. Podanie sťažnosti na prietahy v konaní nie je opravným prostriedkom na nápravu stavu, a už vôbec nie účinným v prípade Okresného súdu v Žiline, ako to preukážeme v ďalšom. Ústavný súd v podstate ignoroval ustanovenie podľa ods. 2, § 53 zák. č.38/1993 Z.z., podľa ktorého „ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa ods. 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa“. ÚS nám však neposkytol takúto možnosť, naopak, dopyt učinil na okresnom súde a spoľahol sa len na jeho vyjadrenie a takto o veci vlastne rozhodla tá strana, ktorá je napadnutá sťažnosťou {!}, čo nemá hádam vo svete obdobu a odporuje slovenskej legislatíve. Doterajšia prax úplne vyvracia tvrdenie ÚS o účinnosti podania sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi príslušného súdu. Dokumentujeme to na príklade podanej sťažnosti predsedovi Okresného súdu Žiline pre zbytočné prietahy v konaní pod zn. Nc918/97, podanej dvakrát; keďže boli bezvýsledné, v tej istej veci bola podaná sťažnosť Ministerstvu spravodlivosti SR, no to sťažnosť iba postúpilo okresnému súdu a ten zostal nečinný- Až po podaní sťažnosti v inej veci sme sa z listu zn. Spr 2359/03 od okresného súdu dozvedeli, že síce sa ospravedlňujú za zbytočné prietahy v konaní, no stav je spôsobený (cit.) „veľkým množstvom sporov..., za takéhoto dlhodobo pretrvávajúceho stavu nie je

možné aby konali bez prietáhov.“ Takže sťažnosti v tomto smere sú zbytočné a ich podávanie je bezvýsledné...

Ak sa aj príslušný sudca ÚS zaujímal, či vo veci bola podaná sťažnosť, potom bolo, domnievame sa, namieste, aby predovšetkým v tom oslovil sťažovateľov, no neučinil tak; v danom prípade spoľahol sa len na vyjadrenie okresného súdu, voči ktorému smeruje naša sťažnosť, a teda o odmietnutí našej sťažnosti v podstate rozhodla inštitúcia, na ktorú je podaná naša sťažnosť! To hádam nemá vo svete obdobu, rozhodne je to však v rozpore so slovenskou legislatívou! Že zbytočné prietahy v súdnom konaní na Okresnom súde v Žiline sú tam pracovnou metódou, nasvedčuje aj počet konaní na tomto súde, v ktorých sú sťažovatelia účastníkmi a ktoré taktiež prebiehajú so zbytočnými prietahmi: 7C 1399/98, 18C 228/95, 18C 350/94, 27C/95//03, Nc 19/97, 8C 60/05...

Preto sa domnievame, že uvedené skutočnosti sú hodné zreteľa, pre to, aby ÚS našu sťažnosť neodmietol podľa § 53, ods. 2 zák. č. 38/1993 Z.z. no ÚS nám k ich preukázaniu neposkytol príležitosť. Domnievame sa, že ÚS tým, že odmieta zaoberať sa zbytočnými prietahmi v konaní na okresnom súde a jeho nečinnosťou, podporuje tento súd v jeho nečinnosti a tak sa v tomto stáva jeho „spoluvinníkom“!»

Sťažovatelia zároveň v sťažnosti požiadali o ustanovenie právneho zástupcu s odôvodnením, že sú „starobní dôchodcovia s podpriemernými dôchodkami“.

Na základe uvedeného sťažovatelia žiadali, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„Právo sťažovateľov podľa Čl. 46, ods. 1 Ústavy SR a Čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní pred Ústavným súdom SR pod zn. II.ÚS 226/2010 bolo porušené.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok. Vzhľadom na túto ústavnú normu zákon vyriešil otázku podávania opravných prostriedkov v konaní pred ústavným súdom tak, že podľa § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa ním navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia sa domáhajú preskúmania postupu ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 226/2010. Ústavný súd v predmetnom konaní rozhodol uznesením č. k. II. ÚS 226/2010-5 zo 6. mája 2010.

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľov nie je prípustná podľa § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde, a preto rozhodol o nej tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd dodáva, že uznesením ústavného súdu v konaní sp. zn. II. ÚS 226/2010, ktorým bolo rozhodnuté o odmietnutí sťažnosti z dôvodu nesplnenia podmienok konania (nevyužitie možnosti podať sťažnosť predsedovi súdu), v spojení s týmto rozhodnutím sa sťažovateľom neuzatvára do budúcnosti možnosť podať sťažnosť ústavnému súdu, ak by prieťahy v predmetnom konaní pretrvávali aj naďalej,

avšak malo by ísť o sťažnosť, ktorá bude obsahovať všetky zákonom predpísané náležitosti a spĺňať zákonné podmienky na konanie pred ústavným súdom.

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako celku sa ústavný súd žiadosťou sťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2010